

הישיבה המפורסמת של הוועד המנהל שהדחתה את ארנון צוקרמן מתפקידו כי מנהל הטלוויזיה, הסתיימה, אולם חברי הוועד לא עזבו את החדר. היה נושא נוסף על סדר היום: קיום המיכרזים.

לכל היה ברור במי המדובר. לפתע התייבש כי יעקוב אחימאיר מכהן בתפקידו כעורך מבט וכסגן מנהל מחלקת החדשות של הטלוויזיה מזה 20 חודשים ללא מינוי וללא מיכרז, אלא על תקן של ממלא-מקום.

אחימאיר, שהוא היום האיש מיספר אחד במערכת החדשות, אינו אהוב על טרי פוסים כמו ראובן ירון, אהרון פאפו

עוזר אחימאיר ללא קביעות

ההוכח החדש של הוועד המנהל, איש המפד"ל, עורר-הדין מיכה ירון, המתווה סכנה למעמדו של פאפו כטיפוס המסויים של הוועד המנהל. לדעתם אחימאיר הוא לא רק שמאלן אלא גם בוגד, כבן למישר פחת אחימאיר, הגלחם על חופש הביטוי.

חברי הוועד המנהל דניאל (דני) בלון וניסים אלמוג דרשו לקיים מייד את המיכרז שיתן קביעות לאחימאיר בר משרותיו אלה ושיקשה על לפיד ועל ירון, בבוא תורו של אחימאיר, להדיח גם אותו. להפתעתם הרבה הצטרף אליהם שליחו של ייגאל ירון לוועד המנהל, צבי (הזוי) זינגר, אשר קודם לכן הרים את ידו בעד הדחת צוקרמן.

מיכה ירון ואהרון פאפו התנגדו בכל תוקף לקיים את המיכרז ודרשו לדחות אותו מבלי לקבוע תאריך. אריאל זינגר שטיין גימגם כדרכו, אך ראובן ירון,

איפה ניצב חיים יבין

הלוחמים למען חופש-הדיבור בטלוויזיה חוששים, יותר מכל, ממנהל מחלקת-החדשות, חיים יבין. אין ספק כי יבין חרד לחופש המסך וחושש מהשתלטות הקימון שארים, ירון-לפיד-פאפו, על המסך הקטן. אולם לדעת רבים, הוא חרד גם לעצמו ולמישרתו.

העמדה שתופס יבין חשובה ביותר. את יוסף ("טומי") לפיד הפרופסור ראובן ירון מעניינת הרבה פחות מחלקת-התוכן. גיות מאשר מחלקת-החדשות. שניים אלה מעוניינים להשתלט על מחלקה זו, מאחר שברור שמהדורות מבט ושאר תוכניות החדשות הן המעצבות העיקריות של דעת הקהל בישראל.

כאשר חתמו עובדי הטלוויזיה על ה"מחאה נגד הדחתו של מרדכי (מוטי) קירשנבאום, לא חתם עליה יבין. הוא אומנם היה באותה עת בחופשה עם מיש פחתו בבניעות, אולם היו כאלה, כמו יהודית ("גזרית") לוי ואסתר סופר, שהיו בחוץ-לארץ, וטלפוניית דאגו לכך ששמן יופיע על המחאה.

כאשר התחמם המאבק סביב ארנון צוקרמן, כמעט לא נשמע קולו של יבין. בהפגנה הגדולה שנערכה בשבוע שעבר נגד הוועד-המנהל, בעת שנדון עניינו של צוקרמן, הופיע יבין, אולם מתנגדיו טוענים כי ההופעה הכללית של עובדי הטלוויזיה היא שהביאה אותו להפגין.

בהפגנתו סירב יבין לשאת שלט. עמד במרחק מסויים מהמפגינים ולא התערב בקהלים, כשמדי פעם ניגשו אליו עובדי המפגינים וניסו לגדור אותו למרכז ה-

שהושפע כנראה מהצעקות נגדו מבחוץ, הצביע, לראשונה מאז שהוא מכהן כיושב-ראש הוועד המנהל, כפי שראוי לו להצביע.

כך ניצל בינתיים יעקוב אחימאיר, עד שיגיע תורו להדחה.

יבין האשעה

בשבוע שעבר הישעה מנהל מחלקת החדשות, חיים יבין, שניים מותיקי עובדיו, האחד, אורי גולדשטיין, כתב ותיק ועורך חדשות, והשני עמוס ארבל, מותיקי עובדי המחלקה, איש האמנות התיאטרון של החדשות.

פרשת גולדשטיין עוררה הדים בבניין (העולם הזה 2186). יבין הבטיח לגולדשטיין פעמים אחדות, כי הוא יישלח למצריים. כאשר נקבע כי שמעון פפלי ילווה את סגן ראש-הממשלה ייגאל ירון למצריים, התקומם גולדשטיין, אולם יבין הרגיע אותו והבטיח לו כי הוא יסע בפעם הבאה.

כתב ארבל

כתב גולדשטיין

מנהל המחלקה משעה

חיים יבין (במרכז) בהפגנה הגדולה, לידו יורם רינן (מימין) וטוביה סער. ללכת על חבל דק

הפגנה. לתומכי צוקרמן היה חשוב ביותר שיבין יתייצב בשורה הראשונה של המפגינים. במשך מרבית שעות ההפגנה, ובעיקר כאשר לפיד ואהרון פאפו יצאו אל המפגינים, הקפיד יבין לקרוא עיתון, כאילו העניין כולו אינו שייך לו.

כאשר נכנסו המפגינים אל תוך בניין חוטי ירושלים, מושב הנהלת רשות-השידור, חיים יבין לא ניכנס איתם, אלא עמד במסדרון, ליד הדלת.

אחרי שהודח צוקרמן הציע לפיד דווקא ליבין, לקבל עליו את תפקיד ממלא-מקום מנהל הטלוויזיה. אך הוא סירב. הוא ידע שאם יקבל תפקיד זה, יהיה שרוף לגמרי אצל עובדיו ואצל הוועדים, אשר אסרו על עובדי הטלוויזיה לקבל את התפקיד. אולם כבר בבוקר המחרת היה יבין אצל לפיד, המנהל החדש של הטלוויזיה, כדי לקבל ממנו הנחיות והראות.

הפעם הבאה היתה נסיעתו של מנהיג האופוזיציה, ח"כ שימרון פרם. אולם יבין החליט לשלוח עם פרם את הכתב לענייני מפלגות ניסים מישעל. הפעם גולדשטיין לא עבר על כך בשתיקה. ביום השלישי לפני שבוע הוא השאיר על שולחן חנו של יבין פתק, שבו הודיע לו, כי הוא יוצא לחופשה באכזיב, וכי על יבין למצוא מישהו אחר שיערוך את המהדורה של מוצאי-שבת.

יבין החליט להעמיד לביורר מישמתי את גולדשטיין מתוך מגמה לגרום לפרי טוריו. אולם לצד גולדשטיין התייצב ה' וועד, ושניים הידועים דווקא כאנשי יבין בתוך המחלקה, יעל חן, עורכת השבוע יומן אירועים ורפיק חלבי.

הפרשה השנייה נוגעת לעמוס ארבל. יצא לסקר הצגת בכורה וחזר עם כתבה. נמסר לו על-ידי עורך עורך מבט יעקוב אחימאיר, כי במהדורת מבט לא יהיה מקום לכתבה. ארבל סיכם עם אחימאיר כי הכתבה תשודר במבט של יום המחרת.

אחרי שכבר הגיע לביתו, התקשר אל ארבל עורך המהדורת כמעט חצות של אותו הערב, יואל אסתרין, ודרש ממנו לחזור לבניין ולהכין את הכתבה שלו לכמעט חצות. ארבל, שעבד באותו יום כבר 14 שעות, סרב. אסתרין פנה ליבין וזה הסמיך אותו לדרוש מארבל שוב. הפעם בשם יבין, לחזור לבניין. ארבל סרב, ובין לבין אסתרין התפתח דין-ודברים קשה.

למחרת החליט יבין להשעות גם את ארבל. רק אחרי שאחימאיר התערב בש"ט, נסוג יבין מהחלטה זו.

בשם אלוהים

רשות-השידור נאנקת תחת הסרון כסף, מה שמחבל בשידורי הרדיו הטלוויזיה. למרות זאת, במיסגרת המדיניות החדשה של הנהלת הרשות, התקבל לעבודה, מחוץ לתקן, עובד חדש - רב משגיח כשרות בשם שלמה רוזנבליט.

רוזנבליט מסתובב במסדרונות רשות השידור באפס מעשה, להצדקתם טענו ראשי הרשות, כי הוא אינו מקבל מהם משכורת, אלא מהרבנות בירושלים.

בערב, כאשר ערכה מחלקת-החדשות הרמת כוסית לפרידה מצוקרמן, היה יבין נרגש מאד ונפרד במילים חמות מצוקרמן. כאשר הוא שולח איזמים כלפי הוועד המנהל בדבר חופש-הביטוי של החדשות הטלוויזיה בכלל. אולם יבין ידע כי ה"מסיבה היא מסיבה סגורה וכי אף אחד מהמנהלים לא נמצא בה.

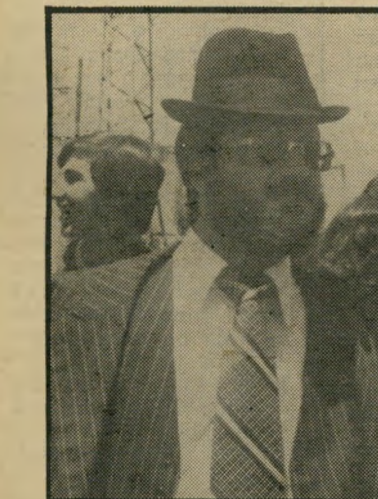
ליבין יש תיאוריה שלמה, המסבירה את הסתייגותו מהמאבק, וקריצתו לעבר כדי מנכ"ל וחברי הוועד המנהל, תוך כדי ניסיון לשמור על פרופיל גבוה אצל העובדים המתמרמים. יבין טוען כי הוא מתנגד חריף למדיניות החדשה של הדיכוי בטלוויזיה, ולא יתן ידו לסתימת הפה ה"מחלילה להשתלט עליה, אולם לדעתו יש לתכנן את המהלך הנגד במתינות ובחוכמה, ולא להיגרר לצעדים קיצוניים כמו ה"הפגנה שנערכה.

אולם האמת שונה לחלוטין. רוזנבליט אומנם מקבל משכורת מהרבנות, אולם זו גובה מרשות-השידור סכום חודשי קבוע עבור שירותיו, העולה על המשכורת ה"מגיעה לכבוד הרב.

מציון יצאו סרטים

באחרונה היו כמה הצלחות למחלקת מכירת הסרטים של הטלוויזיה, בראשותו של יצחק ("צחי") שימעיני. תחנות הטלוויזיה של פינלנד ואירלנד רכשו את תוכניותיו של רון בן-ישי, גרמניה ה"אחרת, תחנת השידור השוודית רכשה שלוש תוכניות אולפן קיין של ראלף עינבר.

הטלוויזיה האירית רכשה את סרט קוני צרט יום-העצמאות, שנערך בברכת הטלנט בירושלים. כמו כן רכשו האירים שני

הרב רוזנבליט כשרות מעל לכ

סרטי בלט: מירקמים, של להקת החרשים אילמים, וסרט על להקת בת-שבע, שאותו הכינו מלקי לרון וצבי ("צבה") גרון.